

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Λαμπιρίνα έφρασε, δεν μπορούσε να μιλήσει. Έπιασε τα γέ-
μια του άνδρος της και μόλις κινώσε να τραπέζισι:

— Μούγισε, Νότη, Μην ζάνης έτσι. Δεν είναι τίποτα...

— Ήθελε να φύγη! φώναξε ο Λαμπιρης.

— Όχι, Νότη.

— Μη θές να μού το κρύψης. Ήθελε να φύγη. Άποδείξει πως
δεν μετάνιωσες. Ά, έτσι λοιπόν... Έτσι; Με γράφει στα πα-
λιά της τα παπούτσια!... Τώρα θα δης πως έξωμ' εγώ να βάζω το
πρόσωπα στη θέση τους. Δωσε μου γρήγορα τα κλειδιά του έργογιου.

Η Λαμπιρίνα λυγάρησε.

— Πού έφες τα κλειδιά; φώναξε θυμωμένος ο Λαμπιρης.

— Στην τραπέζια, στο σενάφι του κομοί είνε, Νότη... Μην
ζάνης έτσι, καλέ μου. Κρίται το θύο σου. Τι τα θές τα κλειδιά,
Νότη!...

Ο Λαμπιρης δεν της έδωσε απάντησι. Γέ-
μισε απότομα κ' έφραξε προς την τραπέζια. Η
Λαμπιρίνα τον ακολουθήσε εσπίσω. Ή
αόλη της είχε σταματήσει. Δεν μπορούσε να
καταλάβη γιατί της ζητούσε τα κλειδιά ο άν-
δρας της. Έτοξε εσπίσω του ηχηρακά, όν
ανειφοραμένη.

Ο Λαμπιρης μπήκε στην τραπέζια, άνοι-
ξε το κομοί, πήρε από μέσα μια άραμιά κλει-
διά και ξενοβύρισε έξω τραβώντας προς τις
σκάλας που άδραγούσε στην κοζίνα.

Η γυναίκα του που τον ακολουθούσε εσπί-
σω, βλέποντας τον να κατεβάνη κάτω, κατά-
λαβε άμέσως το τρομερό σχέδιο πουχε στο μυα-
λό του. Ριχθηκε τότε μπροστά του και τούφρασε
το δρόμο:

— Νότη, σ' έφοραζω, στάσου, άκουσέ με.

Ο Λαμπιρης την έφαρμαξε προς τον τοίχο
κ' έκανε να προχωρήση.

Η Λαμπιρίνα έννοιωσε τα γόνατά της να
λυγίζουν. Άκουσιαιμένη στον τοίχο, μη μπο-
ρώντας να κάνει βήμα, μη μπορώντας να βγά-
λει άγνα, βοήθη, με δεινήν τη γλώσσα, του ά-
πλωσε ίκετινικά τα χέρια, μα ό άνδρας της
αίτε την πρόσεξε. Κατέβηκε τη σκάλα και πήγε
στην κοζίνα.

Η Ρόζα είχε άκούσει όλη τη φασαρία που-
γινε στη σκάλα με τη μητέρα της και πρόφτασε
ν' άνοιξη τη βαλίτσα της και να πάρη από μέ-
σα την ερωτική της άλληλογραφία. Δεν ήθελε
να πέσουν τα γράμματα του αγαπημένου της
στα χέρια του πατέρα της. Καλύτερα να την
έκαναν κομμάτια... Γέμισε στη γη μαγειρίσα-
σα, την πλησίωσε και της άπλωσε το πακέτο
με τα γράμματα, χωρίς να υποψή να της πη-
λέει άπ' τη συγκίνησι της, κωιτάζοντάς την μό-
νο με πόνο, με άπελπισία.

Η μαγειρίσσα κατάλαβε τί της ζητούσε ή
Ρόζα στην κρίσιμη αυτή στιγμή. Δεν έφραξε γα-
νήνουν καθω. Στ' σκάλα αζούσαν τα βασιμ-
βήματα του Λαμπιρη που κατέβαινε βιαστικά.
Άρπαξε λοιπόν τα γράμματα άπ' τα χέρια της
Ρόζας και τάκωψε γρήγορα-γρήγορα στον κό-
φο της...

Άγνα δευτερόλεπτα κατόπι μπήκε στην κοζίνα ο Λαμπιρης...

Η Ρόζα καταλαβάνοντας πως δεν έφερε να τον ερεθίση
πότε, είχε προφτάσει κ' είχε καθίσει σε μια καρέκλα, με το κε-
φάλι σκηνενο στο στήθος...

Ο πατέρας της της έφραξε μια ματιά γεμάτη άστοιατές, στάθηκε
μπρός της και της είπε απότομα κ' άγαρι:

— Σημο, έπάνω!

Η Ρόζα δεν έφερε αντίστασι. Καταλάβαινε καλά πως δεν είχε
να κερδίση τίποτα, άν αντίστατων, καταλάβαινε πως είχε χάσει το
παίχδιο. Σηκώθηκε έπάνω, χωρίς να σηκώση τα μάτια της προς τον
πατέρα της.

— Περνάτι μπρός, μούγγισε ο Λαμπιρης.

Η μαγειρίσσα παρακολουθούσε τη σκηνη αυτή γερομένη, άμυλη-
τη, καταφροβισμένη.

Ο Λαμπιρης αίτε την πρόσεξε. Βγήκε άπ' την κοζίνα με γρη-
γορο βήμα, φασώντας δυνατά άπ' το θύο του και
κατέβηκε στον κήπο. Η Ρόζα βάδισε: δάά του, μη
έξοντας που την ηχηρανε. Μάγνετε όστόσο ότι
κάποια σελήνη κ' άπάνθρωπη τιμωρία της περιέμα-
νε. Μα είχε τόσο πείσμα, είχε άναίερα τέτοια φροτιά
ό έφρασε στην καρδιά της, που άδικορούσε πεινά
για όλα. Ναι, δεν την έγνοιασε για τίποτα. Ήταν

άποφασισμένη να το έπασθη όλα προφρανα, χωρίς να ληπονηρήση.
Ήθελε να τους δείξη έτσι, πως με το πείσμα και τη αληθινότητα ή
άγάθη δεν πεθαίνει. Άντορειάει και δυναμώνει, γίνεται αθάνατη!...

Άν ό πατέρας της ήταν λημοιτάσης, ήταν κ' αυτή κόρη του
πατέρα της και δεν λιγούσε εικόλα.

Ο Λαμπιρης στάθηκε έξωαγα μπρός στη μεγάλη πόρτα τών έπο-
γειών του παλιού άρχοντιζού και την ξεκλειδωσε.

Η Ρόζα κατάλαβε τότε τί την περίμενε. Μα δεν λιγοζάφρισε, δεν
φροβήθηκε, δεν έδειξε την παραμικρη άνηχησια. Κε όταν ό πατέρας
της της είπε πάλι απότομα να κατέβη τις σκάλες τών έπογειών, τις
κατέβηκε με στερεό βήμα, άποφασισμένη για όλα. Δεν κρατούσε πεινά
το κεφάλι της κρομαμένο στο στήθος της. Δεν είχε το συντεταμέ-
νο ήθος πουχε πάρε προηγούμενος. Τώρα κρατούσε το κεφάλι της
ψηλά, στο πρόσωπο της έλαμπε ή τόλη, τα μάτια της άστραφταν.

Τα έπογεια του άρχοντιζού του Λαμπιρη ήσαν μεγάλα, με άφι-
δες, σκαμένα σε κερμαξές μεριές μέσα σε βρά-
χους, με χοντρές πόρτες, καλιαντισμένες με
μυρούσι, με μαρμαξές κλειδωνιές και κωιλιδύ-
φρακτα παράθρονα...

Φύλαγαν σ' αυτά τα κρομαί τους, τα έγγα-
λεία του κήπου και τών χτηματιών τους, διάφορα
καλά έπιπλα...

Περνώντας κανείς το πρώτο έπογιο, έμπα-
νε σε δεύτερο, κ' άπ εκεί στράβωνε σ' ένα
στενο, στενο, άστεινο διάδρομο, κατέβαινε τρι-
τέσθρη σκάλα κ' έμπανε σ' ένα τρίτο έπογιο.
σφηνωμένο άνακωσα στ' άλλα, βαθύτρονο όμοιο
άπό αυτά, πού σκατιότο, ή ένα φεγγίτη ψηλά
κωιβέλεσε σε μια γωνία του κήπου. Το έπογιο
αυτό ήμνε πάντα άδειασο. Άρραγες άπλωναν
τα λείψανα ήρόδια τους στους τοίχους, στους ό-
ποιους ήσαν κρημνίμοι μεγάλοι σιδερένιοι κήποι.

Στο έπογιο αυτό, που κ' ή πόρτα του ήσαν
άλη από σίδερο, έφραξαν στα πλάηη τα χροναί
και βασιάναν τους δούλους ποίπεταν σε βασιά
φρασιόνα. Η μαγιά της Ρόζας της είχε δη-
ληγή άλλουε τρομακτικές ιστορίες για το πέτρο
αυτό κελί, που βροίκωναν στα στέλλα της γης.
Ανοτιζόμενοι και κωοριζέμοι άνθρωποι είχαν πε-
θάνει εκεί μέσα άλυσσοδεμένοι, φαντισματα έ-
δύνανε εκεί της νύχτης και θρηνοούσαν άπελπισμένα...

Έλεγαν πως κείνο άπ' τις πλάτες του έπο-
γειου αυτού ήσαν θημένοι άνθρωποι, άλυσσοδεμέ-
νοι ζεγαρωτά ό ένας με τον άλλο!...

Ένα πέτρονο πεινάδι σε μια άκρη, κρησίμενε
άλλοτε για κρηββάτι τών φραζοκωιμένων. Άγνα
άγρια ήσαν ομορφωμένα πάνω σ' αυτό και πλά
ένα στασιμενο κανάτι του νερού...

Στο έπογιο αυτό όδήθηκε ο Νότης Λαμπι-
ρης της άγγελωκαμωτη, τη κωιδενήν κ' άρχον-
τωανωθωμένη κόρη του, πάνω στη λίσσα και
τη κωιαί του θύοτου!

Η Ρόζα που δεν φανταζόταν ποτέ πως θα
φτανε ό πατέρας της ως αυτό το σημείο, σάσιου
για μια στιγμή, έννοιωσε το αίμα της να γαλό-
νη, την καρδιά της να σταματήσει.

Μά όχι, δεν θα ύποχωρούσε... Ίσως αυτό να
περίμενε ό πατέρας της. Ίσως ναδλε και την
άπελπισία της.

Ψυθόσεσε τ' όνομα του άγαπημένου της και μπήκε θαροστά στο
έπογιο, με τέτοιο πείσμα, που κ' αίτος ό πατέρας της, που την κά-
τασε λοξά, σάσιου.

Αυτό όμοιο έκανε το θυμό του να μεγαλώση και χωρίς να της πη
λέξει, κλειδωσε τη βασιά σιδερένια πόρτα κ' έφραγε.

Όταν άκουσε ή Ρόζα τη βασιά πόρτα να κλεινη, έννοιωσε την
καρδιά της να σταματήσει... Ήταν θάμνην ζωντανή!...

Έξωαγα γρήγορα βήματα κ' άπελπισμένες κωιμαξές άκούστηκαν
άπέξω.

Η Ρόζα τέμνωσε τ' αδιά της. Ήταν ή μητέρα της.
Είχε συνέφθει, είχε κατέβη στην κοζίνα, είχε μάθει άπ' τη μα-
γειρίσσα τί είχε συμβή κ' έτοξε σαν τρελή στο έπογιο.

Μολις άντακωσε τον άνδρα της να κλειδώνη την σιδερόπορτα
του κωιλλοί του θανατού, ένα άγιο ξεφρονητο
βγήκε άπ' το στόμα της:

— Νότη!... Έλεος! Έλεος! Παναγία μου!...
Θά σοριάζωταν κείνο λιπόθυμη άπ' τη λαχόρα
της, για το ένδοκιμερο της για το παιδί της της έ-
δωσε δέναμ να σταθή στα πόδια της και να πα-
λαίψη!... (Άκολούθηε).

Η Ρόζα κατάλαβε τι την περίμενε

